

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΡΟ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΚΑΣΤΡΙΩΤΩΝ

ΕΤΟΣ 13 • Α.Φ. 49 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2011 • ΕΚΔΟΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΚΑΣΤΡΙΩΤΩΝ - ΠΟΝΤΟΥ 12 ΑΘΗΝΑ 115 28

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

του Λάμπρου Κ. Γράββαλου
Καθηγητού

Θα παραδώσω την ψυχή, τ' άρματα δεν τα ρίχνω.
(ΔΙΑΚΟΣ)

Την 25 Μαρτίου κάθε έτους, η όποια Ελληνική ψυχή σκέπτεται ΕΛΛΗΝΙΚΑ, όπου και αν βρίσκεται στρέφει νοερά το βλέμμα της να αντικρύσει το χάνι της Γραβιάς, την Αλαμάνο, το Βαλτέτσι, τα Δερβενάκια, το Μανιάκι, το Σούλι, την Αγία Λαύρα, τη Μακεδονία μας, και πού δεν στρέφεται για να αποτίσει φόρο τιμής στα παλικάρια μας που πολέμησαν, που λαβώθηκαν και που σκοτώθηκαν γι' αυτό που λέγεται Πατρίδα, γι' αυτό που λέγεται ΕΛΛΑΔΑ. Προσπαθούμε την ημέρα αυτή να επαναφέρουμε στη μνήμη μας, εκείνη την Ελλάδα που κάποτε η φλόγα της φώτιζε, νουθετούσε και διέδιδε τον πολιτισμό της, από την Σικελία, την Κάτω Ιταλία, τα παράλια του Αιγαίου και της Μεσογείου, τα ενδότερα της Μικράς Ασίας, και φθάνοντας έως τα Βάθη της Ασίας και τις βόρειες ακτές της Αφρικής. Η Ελλάδα μας σήμερα ασφυκτιά σε έκταση, γιατί έτσι το θελήσανε οι δήθεν φίλοι μας με τα επαίσχυντα πρωτόκολλα και συνθήκες των. Ξεχάσανε και ξεχνάνε ότι η Ελλάδα τους άνοιξε τα μάτια σε όλα τα επίπεδα ζωής και επιτήμης των.

Δεν το λέμε εμείς, αλλά οι ίδιοι το ομολογούν. Ο Φριντριχ Ένγκελς έλεγε: «Η ανθρωπότητα είναι υποχρεωμένη να ξαναγυρίζει ολοένα στα επιτεύγματα του μικρού Ελληνικού λαού που τα πολύπλευρα χαρίσματά του και η δραστηριότητά του, του εξασφαλίζει τέτοια θέση στην ιστορία της ανθρωπίνης εξέλιξης, που δεν μπορεί να του την διεκδικήσει κανένας άλλος λαός». Αυτή η Ελλάδα σήμερα μας φωνάζει στενωρία τη φωνή: «Δαβίδ» εγώ, ύψωσα το ανάστημά μου μπροστά το «Γολιάθ» και άφησα τη σπίθα που σιγόκαιε μέσα επί 400 ολόκληρα χρόνια, να ξεχυθεί με δύναμη και με πείσμα για να κατακάψει τον Τυραννο, που με έκανε να σφαδάζω από απίστευτα μαρτύρια!! Αλήθεια, αν αυτή η Ελλάδα μας, δεν είχε αυτά τα 400 χρόνια πικρής σκλαβιάς, μπορούμε να φανταστούμε, τι θα ήτανε τώρα σε έκταση, ή και σε επιστημονική δραστηριότητα; Το 1453, στα χαμένα ο Αυτοκράτορας του Βυζαντίου Κων/νος Παλαιολόγος ζητούσε ενισχύσεις από τη Δύση, αλλά αυτοί οι κύριοι, αρκεστήκανε στις άλλοτε σιχαμηρές σταυροφορίες των, που ισοπέδωσαν τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία σε «πλάτασκο» χειρίστου είδους, και σε απεριόριστη σε τροπή κυριαρχία των. Έτσι έφθασε η τριακατάρατη Τουρκική λαίλαπα της 21ης Μαΐου του 1453, και κατακρεούργησε την Ελληνικότητα του Βυζαντίου, βάζοντας τέρμα στην Ορθόδοξη λειτουργία, της Αγίας Σοφίας κατασφάζοντας όλους τους προσευχομένους σ' αυτή Χριστιανούς. Κανένας δεν γλίτωσε και τίποτα το Ιερό και Όσιο δεν έμεινε όρθιο. Έπεσε η Πόλη και μαζί της ο Ελληνοχριστιανικός Πολιτισμός!!!

Επί τέλους έφθασε η 25η Μαρτίου του 1821. Αυτοί που μέχρι χθες προσκυνούσαν ακόμα και τα μικρά Τουρκάκια, ξεσηκώθηκαν. Η κάθε κρυμμένη Ελληνική σημαία ξεδιπλώθηκε και τα κρυμμένα γιαταγάνια και καριοφιλια, «άστραψαν και βρόντησαν».

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Καλή Ανάσταση

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑ

Στις 5-3-2011 ο Σύλλογος των Απανταχού Δικαστριωτών (τομέας Λαμίας) πραγματοποίησε με επιτυχία την ετήσια συνεστιάση των μελών και φίλων στο

κέντρο «ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ» στο Λιανοκλάδι. Η προσέλευση των μετεχόντων ικανοποιητική, παρά τις δύσκολες συγκυρίες (πένθη - οικονομική κρίση) δημιουργήθηκε το ανάλογο κέφι με χορό - δημοτική μουσική μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Το Δ.Σ. Λαμίας ευχαριστεί όλους όσους βοήθησαν και ιδιαίτερα τους χορηγούς των δώρων τα οποία κληρώθηκαν στην Λαχειοφόρο διαδικασία και μας βοήθησαν οικονομικά.

Από καρδιάς ευχές για καλή Σαρακοστή και ελπιδοφόρα Ανάσταση.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις

- Η Ελένη Τσιμπάνου και ο Σπύρος Πανδρής, απέκτησαν την 28η-10-2010 το δεύτερο κοριτσάκι τους.
- Ο Παναγιώτης Γεωργίου του Βασιλείου και η Δήμητρα Καμπούρη απέκτησαν κοριτσάκι στις 9-2-2011.

Να τους ζήσουν.

Βαπτίσεις

- Ο Γόνης Βασίλειος και η Σταυρούλα Γραββόλου-Γόνη, την 22-8-2010, βαπτίσανε το γιο τους στο χωριό Λπόσελο και το ονομάσανε Θεμιστοκλή.
- Ο Πολιάς Σταμάτιος και η Μαρία Γραββόλου-Πολιά, την 24-9-2010, βαπτίσανε το κοριτσάκι τους στο Μοναστήρι Αγία Μαρκέλα Πασιτίδας Ρόδου, και το ονομάσανε Μοσχούλα.
- Ο Παναγιώτης Τσιμπάνος και η Μάγδα Νικολοπούλου βαπτίσανε το αγοράκι τους στις 18-9-2010 και το ονόμασαν Μάριο-Νικόλαο.

Να τους ζήσουν.

Θάνατοι

- Στις 12-2-2011 απεβίωσε η Χαρίκλεια Ζημιανίτη-Τσάμη. Η κηδεία της έγινε στην Λαμία.
- Στις 22-2-2011 απεβίωσε ο Γιατρός Γιώργος Παυλάκης. Η κηδεία του έγινε στην Αθήνα.
- Στις 22-2-2011 απεβίωσε ο Ηλίας Παπασταύρου του Παναγιώτη. Η κηδεία του έγινε στην Λαμία.

Θερμά συλλυπητήρια στους οικείους τους.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

1. Ο **Ιωάννης Χ. Παπαδημητρίου** πρόσφερε υπέρ της Εφημερίδας το «ΔΙΚΑΣΤΡΟ» το ποσό των 50 ευρώ, εις μνήμην του αδελφού του Δημητρίου Χ. Παπαδημητρίου.
2. Ο **Πάρις Ι. Παπαδημητρίου** πρόσφερε υπέρ της Εφημερίδας το «ΔΙΚΑΣΤΡΟ» το ποσό των 50 ευρώ, εις μνήμην του θείου του Δημητρίου Χ. Παπαδημητρίου.
3. Ο **Γεώργιος Δ. Χριστόπουλος** πρόσφερε υπέρ της Εφημερίδας το «ΔΙΚΑΣΤΡΟ» το ποσό των 50 ευρώ.

Άρθρα-Κείμενα

Αγγελίες-Ανακοινώσεις
στο μέλος της Συντακτικής Επιτροπής
Κων/νο Γ. Καρφή
Σταθμό Λιανοκλαδίου
ΛΑΜΙΑ Τ.Κ. 35 100

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΡΟ
ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ
www.dikastro.gr

Η απογραφή του πληθυσμού και το χρέος μας - Όλοι στο χωριό!

Ο Σύλλογός μας στην προσπάθεια να στηρίξουμε τη ζωντάνια και την επιβίωση του τόπου μας, να προλάβουμε την εγκατάλειψη και την ερήμωσή του, παροτρύνει τους συγχωριανούς μας να βρισκόμαστε στο χωριό και να απογραφούμε εκεί. Για το σκοπό αυτό, το Διοικητικό Συμβούλιο πήρε την απόφαση να μισθώσει λεωφορείο το οποίο θα φύγει από την Αθήνα την παραμονή και θα επιστρέφει την επομένη.

Επιτυχίες

Ο **Καλότυχος Γιάννης** (γιός του Χρήστου Ι. Καλότυχου) στις τελευταίες δημοτικές εκλογές εκλέχτηκε πρώτος τοπικός σύμβουλος στον πρώην Δήμο Αγριάς Βόλου και ανέλαβε καθήκοντα Προέδρου της Δημοτικής Κοινότητας Αγριάς του Δήμου Βόλου.

Για την εφημερίδα μας

Ο **Ιερέας - Οικονόμος Πατήρ Χαράλαμπος Νιώρας** ο οποίος διεκόνισε θεοφιλέστατα τα Ιερά σεβάσματα του Δικαστρου και βοήθησε σε κάθε εργασία που στόχευε στο καλό του χωριού για 37 ολόκληρα χρόνια μας απέστειλε 250 ευρώ ως οικονομική ενίσχυση της εφημερίδα μας.

«Το Δίκαστρο» τον ευχαριστεί και του εύχεται υγεία και μακροημέρευση!

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Ο **Λεωνίδας Ιωάννου Καρφής**, η σύζυγός του **Φαλιταίνα** και τα τέκνα τους **Ιωάννης** και **Άννα**, πρόσφεραν υπέρ της Εφημερίδας το «ΔΙΚΑΣΤΡΟ» το ποσό των 50 ευρώ, εις μνήμην του **Ιωάννου Λεωνίδα Καρφή**, επί τη συμπληρώσει, την 8 Απριλίου 2011, δέκα έξι χρόνια από του θανάτου του.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

(από 1-1-2011)

Κυριακάκη Αργυρώ	50
Σίμου Πένου	10
Τσιολίκα Έβη	10
Χριστόπουλος Σ. Κων/νος	20
Γιαννακόπουλος Αριστοτέλης	25
Κόρδας Σ. Ιωάννης	5
Κόρδας Πέτρος & σύζυγος	20
Γιαννακόπουλος Γιώργος	20
Ρεσοπούλου Ερατώ	5
Ναζαρης Παναγιώτης	10
Ζημιανίτης Νικόλαος	
εις μνήμη Παυλάκη Γεωργίου	50
Χάνος Ευάγγελος	10
Γεώργιος Πάνος	20
Πιλάλης Λάμπρος	10
Κορδολέμης Δημήτριος	20
Ζημιανίτης Γεώργιος του Δημητρίου	50
Αγγελοπούλου Καίτη	20
Μπαρμπαρούσης Παναγιώτης	20

Συνδρομές-Προσφορές

στους τραπεζικούς Λογαριασμούς του Συλλόγου Απανταχού Δικαστριωτών
Αγροτικής Τράπεζας 292 01 010874 69
Εθνικής Τράπεζας 067/559811-79

Προαγωγή

στο βαθμό του Ταξίαρχου

Κατά τις ετήσιες κρίσεις των Αξιωματικών Όπλων Στρατού Ξηράς, έτους 2011, το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο προήγαγε στο βαθμό του Ταξίαρχου τον Συνταγματάρχη Πεζικού **Λάμπρο Τζούμη**, σύζυγο της Ευαγγελίας Γράββαλου, γαμπρό του Λάμπρου και της Μαρίας Γράββαλου.

Συγχαρητήρια στον Ταξίαρχο, κ. Λάμπρο Τζούμη, για την επάξια προαγωγή του στους ανωτάτους βαθμούς του Στρατού, ευχόμαστε να έχει καλή επιτυχία και τύχη στα νέα ανώτατα καθήκοντά του και προσδοκούμε την εξέλιξή του και στην ηγεσία του Στρατού Ξηράς.

Λεωνίδας Ιωάννου Καρφής
Αντιστράτηγος ε.α.

Επιτυχίες

Ο **Χρήστος Καλότυχος** γιός του Γιάννη Καλότυχου και της Βασιλικής Σοφινάου επέτυχε στο Τ.Ε.Ι. Πάτρας Τμήμα Μ.Μ.Ε. & Πληροφορικής με έδρα τον Πύργο Ηλείας.

Το Δίκαστρο

Τριμηνιαία ενημερωτική έκδοση του Συλλόγου των απανταχού Δικαστριωτών

ΚΩΔΙΚΟΣ: 6558

Εκδότης:

Σύλλογος Απανταχού Δικαστριωτών
ΠΟΝΤΟΥ 12 ΑΘΗΝΑ - Τ.Κ.115 28

Υπεύθυνος Έκδοσης:
Γεώργιος Θ. Γιαννακόπουλος
Πρόεδρος Συλλόγου Απανταχού Δικαστριωτών
Τηλ. 210-6854253 κιν.: 6972239109

Συντακτική Επιτροπή:

Λάμπρος Κ. Γράββαλος 22310 50226
Λεωνίδας Ι. Καρφής 210 9343162
Κων. Γ. Καρφής 22310 62033- 6974038172
Κυριάκος Ν. Αργυρίου 22310 37297-6978991747

Για τυχόν ανακριβείς, εσχεμμένες ή μη, πληροφορίες δημοσιευμάτων ή για αντιδεοντολογική συμπεριφορά κλπ. την ευθύνη φέρει εξολοκλήρου ο συγγραφέας του άρθρου.

Παιμουργία

Εκτύπωση

γραφικές
ΤΕΧΝΕΣ
ΜΠΕΛΛΗΣ
ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΙΔΗ 3 ΛΑΜΙΑ
Τηλ. & fax: 22 310 46619
e-mail: bellisk@otenet.gr

Αφιέρωμα στο γιατρό Γιώργο Παυλάκη

«Έφυγες από κοντά μας, Γιώργο, στις 22/2/2011, αφήνοντας πίσω ένα δυσαναπλήρωτο κενό και απορούμε πώς είναι δυνατόν τόσο παλμός ζωής, τόση δύναμη, τόση σωματική ρώμη, τόσο πνεύμα, να σβήνεται και να χάνονται σε μια στιγμή. Όμως ποτέ δεν θα φύγει απ' την ψυχή μας, την σκέψη μας και την καρδιά μας και θα μας συντροφεύει η χαρούμενη και πάντα γελαστή μορφή σου».

Ο Γιώργος Παυλάκης γεννήθηκε στα Χανιά της Κρήτης το 1928 από αστική οικογένεια και γαλουχήθηκε και αντρώθηκε με τις αρχές και τα έθιμα της πατρίδα του.

Έμεινε ορφανός σε μικρή ηλικία και έγινε το στήριγμα της μάνας του και της αδελφής του. Τελείωσε Δημοτικό και Γυμνάσιο στα Χανιά μέσα στην κατοχή, εργαζόμενος ταυτόχρονα για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες της ζωής.

Σπούδασε ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, εργαζόμενος συνάμα σε διάφορες εργασίες, χωρίς ποτέ να εγκαταλείψει το ρόλο του προστάτη. Εργάστηκε ως γενικός χειρουργός σε διάφορα νοσοκομεία και κλινικές των Αθηνών και στο ιατρείο του, το οποίο ήταν πάντα ανοιχτό.

Παντρεύτηκε την Κούλα Ζημιανίτη και δημιούργησαν μία εξαιρετική οικογένεια με τρία αξιόλογα και καλά παιδιά. Τη Σοφία, το Μανώλη (γιατρό χειρουργό) και τη Μαρία.

Ευτύχησε να απολαύσει και να καμαρώσει τα τρία εγγονάκια του, να ακούσει το όνομά του και το γιό του να τον διαδέχεται στο ιατρικό λειτουργήμα.

Ήταν ένας Άνθρωπος με ήθος και Α κεφαλαίο. Άνθρωπος της προφοράς, έντιμος, απλοϊκός, καταδεκτικός, ευθύς με χιούμορ και καλοσύνη, φιλόξενος, χαμογελαστός, ένας λεβέντης. Η καρδιά του ήταν γεμάτη αγάπη και ανθρωπιά. Η ευσυνειδησία του, η εργατικότητα του και η επισημονική του επάρκεια εκτιμήθηκαν από όλους.

Αγάπησε πολύ το Δίκαστρο και τους κατοίκους του και πολλές φορές στάθηκε κοντά τους όταν του ζητήθηκε και πρόσφερε τις γνώσεις και τις υπηρεσίες του αφιλοκερδώς και ανιδιοτελώς σ' όσους κατέφυγαν σ' εκείνον. Εμπιστευόμενοι τις ικανότητές του, γι' αυτό αγαπήθηκε απ' όλους. Το σπίτι του στην Αθήνα ήταν πάντα ανοιχτό σ' όποιον τον χρειάστηκε, είναι χαρακτηριστικά το πνεύμα της φιλοξενίας και τα πλούσια τραπέζια σε γνωστούς, φίλους και επισκέπτες.

Δυστυχώς όμως η ζωή του επεφύλαξε ένα φοβερό χτύπημα. Η αφνίδια αρρώστια της αγαπημένης του Κούλας τον συγκλόνισε αφάνταστα και αργότερα η απώλειά της, τον σφράγισαν οριστικά σωματικά και ψυχικά, με αποτέλεσμα για αρκετό χρονικό διάστημα να ταλαιπωρείται με προβλήματα υγείας.

Το ανέλεγκτο θέλημα του θεού δεν ήταν με το μέρος μας και επέλεξε να είναι δίπλα του και στις 22/2 ο θάνατος τον λύτρωσε, τον πήρε κοντά στην αγαπημένη του σύντροφο και έφυγε για το μεγάλο ταξίδι, που δεν έχει γυρισμό, εκεί που δεν υπάρχει πόνος, λύπη και στεναγμός.

Η κηδεία του έγινε στο Νεκροταφείο της Καισαριανής παρουσία πλήθους κόσμου. Παρέστησαν συγγενείς, φίλοι συγγενείς και φίλοι. Δικαστριώτες των Αθηνών και της Λαμίας και Κρήτες συγγενείς και φίλοι.

Σ' όλους, που παρευρέθηκαν και συμμετείχαν με οποιονδήποτε τρόπο, στο βαρύ πένθος μας, εκ μέρους των παιδιών του και των συγγενών εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας.

Ιδιαίτερως στους φίλους και πατριώτες Κρήτες, που κατά το έθιμό τους, με την λύρα και τα συγκινητικά ριζίτικα τραγούδια τον αποχαιρέτησαν την ώρα που τον συνοδεύαμε στην τελευταία του κατοικία, πριν το χώμα της Αττικής γης του σκεπάσει για πάντα.

Η στιγμή πολύ συγκινητική, ο αέρας αντηχούσε τ' «Αγρίμια κι αγριμάκια μου...» «Σε ψηλό βουνό, σε ριζιμό λιθάρι... κ.λπ.» και έφευγε λες και ήθελε να φτάσει μακριά στην Κρήτη να αναγγείλει το χαμό ενός λεβέντη Κρητικού!

Ήταν αδύνατο να συγκρατηθούν τα δάκρυα και το βουβό παράπονο. Ο σπαραγμός των παιδιών του και το χειροκρότημα του κόσμου συνοδεύσαν τον Γιατρό στα σπλάχνα της Αττικής γης με την ευχή:

«Καλό σου ταξίδι, Γιώργο!

Αναπαύσου εν ειρήνη στα φωτεινά βασίλεια της άυλης και αιώνιας Ζωής».

Γεώργιος Δ. Ζημιανίτης

Έφυγε ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ Έφυγε ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ Έφυγε ο Γιατρός μας Γεώργιος Παυλάκης, 83 ετών

Ο Γιώργος ζούσε πάντα μέσα στην πραγματικότητα και μακριά από συμπεριφορές προσωρινότητας. Συμπονούσε τον ασθενή του και ζούσε με την επίγεια προοπτική.

Ουδέποτε διακρινόταν για προοπτική διεκδικήσεων και δικαιωμάτων με ανεξέλεγκτες ευαισθησίες. Απεχθανόταν στους κρυπτοεγωϊσμούς, τις ψευδοϋποκρισίες, τις μικροϊδιότητες, τις απερισκεπτες συγκρούσεις, τις ανασφάλειες και τα υπεροχικά αισθήματα. Θα μου μείνουν αξέχαστα τα λόγια κάποιας γυναίκας που νοσηλευόταν στο «Παλαιό Λαϊκό Νοσοκομείο» όταν τη ρώτησα: Τι κάνετε; Πώς πάει η υγεία σας; Μου απάντησε: Καλά παιδάκι μου. Ας τον έχει πολύ καλά ο Θεός το γιατρό μας, που ακόμα και τη νύκτα επισκέπτεται αθόρυβα μέσα στο ημίφως τον κάθε ασθενή χωριστά. Είναι ο καλός Άγγελός μας με την άσπρη ποδιά!

Ο Άγγελος αυτός δεν ήταν άλλος από τον επιμελητή Α', Χειρουργό Παυλάκη Γεώργιο.

Δεν έζησε το ψέμα, δεν έκρινε επιτόλαια, σκληρά και άκαρδα τους πάντες και τα πάντα που υποδηλώνουν μία ένοχη μυωπικότητα. Ήταν συνετός και διακριτικός, και ήξερε να υπηρέτει δεόντως την ιατρική του επιστήμη, την οποία απόκτησε με πολλές στερήσεις. Γνώριζε πολύ καλά ότι μαζί με την τιμιότητα, είναι απαραίτητη και η φρόνηση και η διάκριση με την οποία θα ασκούσε τα καθήκοντά του και θα οδηγούσε τον ασθενή στον επιδιωκόμενο σκοπό της αναρρώσεως. Σαν γιατρός ουδέποτε παραδινότανε στην τεμπελιά ή την αμέλεια, ούτε άφηνε τον ασθενή του να τον παραλάβει κάποιος άλλος γιατρός μη αρμόδιος, για να τον ξεφορτωθεί ο ίδιος.

Οι καλοί άνθρωποι δεν πεθαίνουν, ούτε περιορίζονται από τον χρόνο, ή τον τόπο, ή τη λησμονιά. Ήξερε πολύ καλά ο γιατρός μας να επενδύει πιο ψηλά με υψηλότερα επιτόκια, όπου δεν υπάρχουν αναστολές, μειονεξίες, ανασφάλειες, αισχροκέρδειες και ενοχές...

Ο Γιατρός μας έδειξε την διαφορετικότητά του που ένωσε και ομόρφαινε το δρόμο της τελειότητας.

Αιωνία σου η μνήμη αξέχαστε γιατρέ μας.

Αιωνία σου η μνήμη αλησιόνητε Γιώργο.

A.K.G.

Θερμή παράκληση

Ενημερώστε την Εφημερίδα μας για τις επιτυχίες και διακρίσεις των παιδιών σας για να γίνει κοινός κάθε ευγενούς προόδου αυτών.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΗΠΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Οι ήπιες μορφές ενέργειας (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας ή πράσινη ενέργεια) είναι ενέργεια που προέρχεται από φυσικές διαδικασίες όπως είναι ο άνεμος, η γεωθερμία, η κυκλοφορία του νερού κλπ. Οι Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ) πρακτικά θεωρούνται ανεξάντλητες γιατί τα αποθέματά τους ανανεώνονται με φυσικό τρόπο. Για την εκμετάλλευσή τους δεν απαιτείται ούτε εξόρυξη, ούτε άντληση, ούτε καύση αλλά απλά εκμεταλλευόμαστε την ενέργεια που υπάρχει στην φύση.

Είναι «καθαρές» μορφές ενέργειας, πολύ «φιλικές» στο περιβάλλον. Στην κατηγορία αυτή, η σημασία της οποίας για την βιωσιμότητα του πλανήτη έχει πλέον συνειδητοποιηθεί, συγκαταλέγονται ο ήλιος, ο άνεμος, τα ποτάμια, οι οργανικές ύλες όπως το ξύλο και τα απορρίμματα οικιακής και γεωργικής προέλευσης.

Οι κυριότερες ανανεώσιμες πηγές ενέργειας είναι:

✓ Η **αιολική ενέργεια** που γίνεται όλο και πιο δημοφιλής αφού το κόστος παραγωγής πέφτει ραγδαία - γεγονός που την καθιστά ολοένα πιο ανταγωνιστική έναντι της παραγωγής ενέργειας από ορυκτά καύσιμα.

✓ Η **ηλιακή ενέργεια** σήμερα είναι 90% φθηνότερη από ότι τη δεκαετία του 1970. Στα σπίτια που διαθέτουν ηλιακή οροφή μπορεί να παράγεται περισσότερη ενέργεια από όση χρειάζονται ορισμένες ώρες της ημέρας, η οποία θα μπορούσε να μεταπωλείται στη Δ.Ε.Η.

✓ Η **υδροηλεκτρική ενέργεια** μπορεί να προέρχεται από σταθμούς παραγωγής υδροηλεκτρικής ενέργειας, από τις παλίρροιας, ή από θαλάσσια κύματα.

✓ Η **γεωθερμική ενέργεια** έχει να κάνει με τη χρήση της θερμότητας της Γης για την παραγωγή ενέργειας. Οι αντλίες γεωθερμικής ενέργειας μπορούν να χρησιμοποιηθούν σχεδόν παντού.

✓ Η **ενέργεια από βιομάζα** είναι η ενέργεια που προέρχεται από οργανική ύλη. Η ενέργεια που είναι για παράδειγμα αποθηκευμένη στα φυτά μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την παραγωγή ενέργειας με πολλές διαφορετικές μεθόδους, όπως η αποσύνθεση, η καύση ή η αεριοποίηση.

✓ Η **πυρηνική ενέργεια** ενίοτε προωθείται ως τρόπος καταπολέμησης της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Όμως το WWF υποστηρίζει ότι η πυρηνική ενέργεια δεν είναι ανανεώσιμη πηγή ενέργειας, καθώς επιφυλάσσει σοβαρούς κινδύνους ατυχήματος και παράγει απόβλητα υψηλής τοξικότητας.

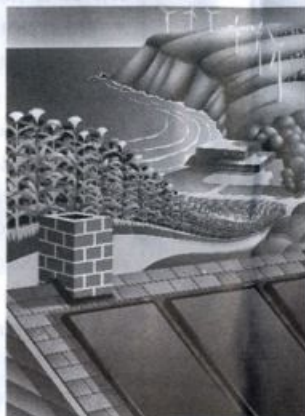
Διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος

Η εξάπλωση των ανανεώσιμων μορφών ενέργειας θα συμβάλει σημαντικά στον περιορισμό των περιβαλλοντικών επιπτώσεων που σχετίζονται με τη συμβατική ενεργειακή αλυσίδα και παράλληλα θα μειώσει τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου, που είναι η κύρια αιτία της αλλαγής του κλίματος. Η κλιματική αλλαγή είναι καίρια απειλή για το φυσικό περιβάλλον με πολλαπλές επιπτώσεις, όπως η άνοδος της στάθμης της θάλασσας, οι υψηλότερες ακραίες θερμοκρασίες, οι ξηρασίες και οι πιο ραγδαίες και συχνές καταιγίδες.

Εκτόνωση εντάσεων

Τη στιγμή που οι περισσότερες αναπτυσσόμενες χώρες εξαρτώνται σήμερα από εισαγόμενα ορυκτά καύσιμα (ας σκεφτούμε και την επίδραση που έχει η άνοδος της τιμής του πετρελαίου), οι ανανεώσιμες μορφές ενέργειας αποτελούν μια ευκαιρία για αποκεντρωμένη προμήθεια ενέργειας.

Τέτοιου τύπου αποκεντρωμένη παραγωγή ενέργειας δημιουργεί περισσότερες θέσεις εργασίας τοπικά, και είναι πολύ λιγότερο επιρρεπής στη διαφθορά και στις κρίσεις. Οι ανανεώσιμες μορφές ενέργειας ανοίγουν προοπτικές για την περιβαλλοντικά συμβατή αναδιάρθρωση της ενεργειακής μας αλυσίδας.

Σ. Γκιόλας

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Οι διάφοροι Μέττερνιχ της Ευρώπης, είδαν τον Ελληνικό ξεσηκωμό σαν επαναστατικό κίνημα της εποχής των, και κίνησαν θεούς και δαίμονες να τον καταστείλουν. Οι Αγωνιστές όμως συνεχίσανε να χύνουν το αίμα τους, γιατί η σκλαβιά ήταν πλέον δυσβάστακτη. Αυτό το τίμιο αίμα των επαναστατών μας και οι κραυγές πόνου των λίγων Ελλήνων του εξωτερικού για τα αδέρφια τους, συγκίνησαν σε αφάνταστο βαθμό τους φιλέλληνες Ευρωπαίους οι οποίοι σπεύδουν με κάθε τρόπο να βοηθήσουν την Ελληνική Επανάσταση, ακόμα και με τη ζωή των.

Τι να πούμε για το Λόρδο Βύρωνα και τόσους άλλους;

Δεν θα αναφέρω άλλους ξένους υπέρμαχους της επανάστασής μας, αλλά θα αρκεσθώ μόνο σε τρεις Ισπανούς. Ο **Λυρικός ποιητής και πολιτικός Άρθε, έγραφε:** «Ελλάδα, Ελλάδα θάνατη, Μάνα στοργική ηρώων και σοφών, γαλήνια πηγή πλούσιας έμπνευσης, γυναίκα γόνιμη της τέχνης, αιώνιο φως του νου μας... με πόση αγανάκτηση έκλαψα στην Αθήνα ακούοντας των αλυσίδων σου τον κρότον». Ο **ευγένιος Ντε Οσσία έγραφε:** «Σήκω ω Ελλάδα! Και από το ταπεινωμένο σου μέτωπο, καθάρισε το χώμα με Τούρκικο αίμα». Ο **Ρομαντικός Πολιτικός ο Φραγκίσκος Ντε Λα Ρόσα, έγραφε:** «Ευγενικά παιδιά της Σπάρτης και της Αθήνας, ακούστε τη φωνή της Πατρίδας, και σπάζοντας τις άτιμες αλυσίδες, σφυριλατείστε τα όπλα του Πολέμου».

Και αν αυτά έλεγαν εκείνοι στα παλικάρια μας που είχαν γράψει στο μέτωπό τους και στα λάβαρα, το «**Ελευθερία ή θάνατος**», τι να πούμε εμείς οι νεοέλληνες στους Υψηλάντηδες, στο Ρήγα, στον Κοραή, στον Καποδίστρια, στο Διάκο, στην Φιλική Εταιρεία και σ' όλους τους άλλους που δώσανε τη ζωή των για τη δική μας ελευθερία;

Να τους πούμε ελάτε γενναίοι μας να δείτε, πώς καίγεται η Σημαία μας από Ελληνικά χέρια, πώς καίμε ολόκληρα κτήρια και πώς λαμπαδιάσαμε τον τόπο που εσείς χύσατε το αίμα σας;

Ποιός είδε ποτέ κάποιο συλλαλητήριο που να εκφράζει την γενική αγανάκτηση των Ελλήνων για τα αισχρά αυτά γεγονότα που μας προσβάλλουν παγκοσμίως σαν Έθνος; Ποιό τηλεοπτικό κανάλι ασχολήθηκε καθ' ολόκληρη την ημέρα αυτή που το επιθυμεί η Πατρίδα μας να είναι δική της;

Η μήπως λείψανε, η ποίηση και τόσα ιστορικά κείμενα της φιλοπατρίας μας, για να διασκευασθούν;

Και αν δεν έχουμε την πατριωτική δύναμη να κάνουμε κάτι από αυτά, ας αφουγκρασθούμε τουλάχιστον τον ήρωα **Κολοκοτρώνη** που μας φωνάζει: «**Έλληνες τώρα μας μένει να ισιάξουμε και να στολίσουμε τον τόπο μας με θεμέλια της πολιτείας, την ομόνοια, τη θρησκεία και την φρόνιμη ελευθερία. Από το απαιτούν οι νεκροί αγωνιστάί μας. Είναι αθέστοι αλλά δεν είναι απόντες. Το χρωστάμε σ' αυτούς που θα ρθουν. Κριτές μας θα είναι όχι μόνο αυτοί αλλά και οι αγέννητοι. Αυτοί θα μας δικάσουν**». Μήπως δεν είναι ορθά; Εμείς τι κάνουμε; Πότε θα ανανήσομαι;

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

του Λ. Γράββαλου, Καθηγητού

«Εγώ δεν έχω συναντήσει ποτέ στη ζωή μου άνθρωπο με υγιές λογικό, που να αρνείται την ύπαρξη του Θεού».

(Μίλικαν - Φυσικός Επιστήμονας - Ερευνητής)

Κάθε χρόνο περιμένουμε με ανυπομονησία και χαρά την Ανάσταση του Χριστού μας. Σε εντονότερο βαθμό ζούσαμε την ημέρα αυτή, όταν μικρά παιδιά με τα πασχαλινά μας ρούχα πηγαίναμε στην Εκκλησία και βλέπαμε τα πρόσωπα των μεγαλύτερων μας να λάμπουν γαλήνια και ολόλαμπρα, περιμένοντας το χαρμόσυνο μήνυμα, που δεν ήταν άλλο από το

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ». Τώρα μεγάλοι όντες, αλλιώς ας βλέπουμε τους εαυτούς μας! Μπορεί να φαινόμαστε χαρούμενοι και γελαστοί την ημέρα αυτή, ο εσωτερικός μας όμως κόσμος, διακατέχεται από κρυπτοεγωισμούς, από υπεροχικά αισθήματα και από διάφορες ψυχολογικές μιζέριες. Δεν κυφορεείται μέσα μας η βαθιά ταπείνωση, η υποχωρητικότητα, η ανεκτικότητα, και δεν είμαστε όσο πρέπει ευγενικοί, διεισδυτικοί και διαφανείς. **Ο Χριστιανός που δεν φωτίζεται από μυστικές αποκαλύψεις, και δεν «πρώσκειτα!» από θείο πόθο, που δεν διαπιστώνει το αποτύπωμα και το σφράγισμα του Θεού, τότε γι' αυτόν η ανώτερη αυτή Δύναμη που ανασταίνεται, καταντάει μια αφηρημένη**

Οντότητα, και αποτελεί ένα φιλοσοφικό άγνωστο. Το Χριστιανικό βίωμα είναι μυστικό. Ο Ζακχαίος ομολόγησε δημόσια τις αδικίες του χωρίς καμία εξωτερική πίεση, και εκφράζει την επιθυμία να ανταποδώσει. Η αιμορροούσα γυναίκα πήγε κρυφά και απέσπασε την Θεϊκή Δύναμη για να γίνει καλά. Ας μην είναι το εφετεινό μας Πάσχα, η γιορτή της αγοράς και του ποτηριού μόνο. **Ευτυχισμένοι θα είμαστε, όταν καλλιεργούμε μέσα μας την πίστη και όταν αυτό γίνεται, ποτέ δεν θα μας καταλάβει το σκότος της απογνώσεως και της απέλπιδας πικρίας.** Όταν ο άνθρωπος όμως, έχει την καρδιά του διεφθαρμένη, να είμαστε βέβαιοι ότι αυτός με τίποτε δεν πείθεται όταν εμείς του μιλάμε για την Αλήθεια, παρά προσπαθεί να βρει και τις ανάλογες φανταστικές του αντιρρήσεις. Αυτός μοιάζει με μεθυσμένο, ο οποίος ζητάει να ψηλαφίσει με τα χέρια του, εκείνα που βλέπει με την φαντασία του, και ζει σε πελάγη ευτυχίας, ενώ στην πραγματικότητα πέφτει στην άβυσσο της αθλιότητας και δυστυχίας. Αντικρίζοντας λοιπόν την Ανάσταση του Σωτήρος την ημέρα αυτή, ας τον παρακαλέσουμε ακόμη, με όλη την καρδιά μας να μεταστρέψει τους νέους μας, γιατί είναι πολύ εύκολο να αναζητούν την ευτυχία τους, σε άλλα επικίνδυνα μονοπάτια της ζωής. **Η νεότητά δαλεάζεται ευκολότερα και ισχυρότερα από απατηλά θέλητρα του πάθους. Και όταν το πάθος αυτό τους καταλάβει και τους αιχμαλωτίσει, συμπαρασύρουν κάθε σχέση με το παρελθόν ή την παράδοση, φεύγουν μακριά από κάθε θρησκευτική πεποίθηση, αποφεύγουν κάθε συμβουλή και φωνάζουν με μεγάλη ευχαρίστηση: «Ας απολαύσουμε τη ζωή, ας μη δυσχερατούμε τον εαυτό μας, ας δοκιμάσουμε κάθε ηδονή και ας τινάξουμε μακριά από τη συνείδησή μας κάθε έλεγχο και τύψη».** Δεν έχουν την δύναμη να σκεφθούν, ότι ύστερα από λίγο η ονειροπόληση θα σβύσει και θα παρουσιαστεί η ζωή μπροστά τους στυγνή, γεμάτη από περιπέτειες και δοκιμασίες, έτοιμη να τους καταστρέψει και να τους συνθλίψει, γιατί πλέον τους βρίσκει εστερνημένους από την πανοπλία της ηθικής και της πίστης. **Ναι το υποστηρίζουμε, «πανοπλία ηθικής και πίστης».**

Αυτά και άλλες περιπτώσεις που χρειάζονται θεραπεία, ας έχουμε στη σκέψη μας αδελφοί μου, και όχι μόνο πώς θα περάσουμε καλύτερα και πώς θα αποκτήσουμε περισσότερα από όσα πρέπει. Δυστυχώς τη μεγαλύτερη προσοχή μας την δίνουμε στην «ευμάρεια», και είναι ο μοναδικός μας και ο ύψιστος σκοπός της παρούσας ζωής. Τότε γιατί η επίτευξη αυτού του σκοπού αποτελεί προνόμιο των ολίγων; Τι τα θέλετε αγαπητοί μου!! Οι άνθρωποι πρέπει να είμαστε, με γεμάτη τη διάνοια από μεγάλες σκέψεις, και γεμάτη την καρδιά από μεγάλα αισθήματα και γλυκές ελπίδες.

Ας έχουμε λοιπόν αυτά τα εφόδια σαν στήριγμα, όταν πάρουμε τη Βάρκα η οποία θα μας οδηγήσει στο γαλήνιο λιμάνι του Αναστάντος Χριστού μας.

Πανηγύρια στο Δίκαστρο

Του Λεωνίδα Ιωάννου Καρφή
Αντιστρατήγου ε.α.

Εκκλησίες και πανηγύρια

Τα πανηγύρια συνδέονται με τους Αγίους και τις Εκκλησίες τους. Είναι παλιός θεσμός, κοινωνικός και θρησκευτικός. Είναι γιορτές τιμής και μνήμης Αγίων του χωριού. Οι κάτοικοι συγκεντρώνονται στις εκκλησίες τους και εκεί γιορτάζουν, πανηγυρίζουν και τιμούν την μνήμη του πολιούχου Αγίου τους, αλλά και Αγίων εξωκκλησιών, που είναι οι προστάτες τους.

Στο Δίκαστρο, πανηγύρια άρχισαν να τελούνται από τότε που κτίστηκαν στο χωριό εκκλησίες και εξωκλήσια. Το πρώτο και μεγάλο πανηγύρι του μεγαλομάρτυρα και πολιούχου Αγίου Γεωργίου, άρχισε να τελείται στην εκκλησία του από το 1498. Το δεύτερο μεγάλο πανηγύρι του Προφήτη Ηλία, τελείται στο εξωκκλήσι του, στον Αι-λιά, από το 1784.

Οι μέρες των πανηγυριών του Αι-Γιωργιού και του Αι-Λιά ξεχωρίζουν, είναι ιδιαίτερες, επίσημες. Όλα είναι γιορτινά. Όλοι εκκλησιάζονται, γιορτάζουν με τους συγγενείς τους, όλοι εύχονται. Είναι μέρες χαράς, τραγουδιών, χορού. Μέρες διάκρισης, για τους χορευτές, τις νοικοκυρές... Οι μέρες αυτές, μέρες Δικαστρου, μένουν στη ζωή μας, στη μνήμη μας, είναι αξέχαστες.

Αρχαίοι βωμοί και πανηγύρια

Στην περιοχή, όπου και το Δίκαστρο (Ζημιανή), πανηγύρια τελούνταν από αρχαιοτάτων χρόνων. Οι πρώτοι κάτοικοι, που άρχισαν να τιμούν τους θεούς τους και να τελούν γιορτές, ήταν οι Δόλοπες. Στις πόλεις-ακροπόλεις τους, σημερινά κάστρα κορφή-Τσούκα και κουτσο-Νίκα, έκτιζαν και τους βωμούς τους, όπου θυσίαζαν ζώα και λάτρευαν τους θεούς τους.

Οι Δόλοπες ήταν λαός πολεμικός, αλλά και θρησκευτικός. Ως ιδρυτικά μέλη των Αμφικτιονιών, συμμετείχαν, με τον ιερέα τους, στα πανελλήνια πανηγύρια, το φθινόπωρο στην Ανθήλη και την άνοιξη στους Δελφούς, όπου τιμούσαν την Δήμητρα, θεά της γης και της καλλιέργειας και τον Απόλλωνα, θεό της μουσικής και του φωτός. Ιερομνήμονα, έλεγαν, τον ιερέα τους.

Το πρώτο πανηγύρι, με τη συμμετοχή όλων των περιοίκων λαών, οργάνωσε ο βασιλιάς των Θερμοπυλών Δευκαλίων και έγινε το 1522 π.χ., στο ιερό της θεάς Δήμητρας, στην Ανθήλη (Πάριο Χρονικό). Πενήντα κριάρια θα θυσίαζε στο βωμό του Θεού Σπερχειού, στις πηγές του ποταμού, και θα πανηγύριζε ο Αχιλλέας, αν επέστρεφε από την Τροία (Ηλιάδα).

Μια ένδειξη, από αρχαιολογικά ευρήματα, δείχνει, ότι στα νοτιο-δυτικά των πόλεων-ακροπόλεων, όπου σήμερα είναι η εκκλησία της Παναγίας και το Παλιοκκλήσι, υπήρχαν βωμοί θεών των Δολόπων. Οι βωμοί αυτοί ήταν, πιθανότατα, της θεάς Δήμητρας ή του θεού Απόλλωνα ή άλλης θεότητας. Στην αρχαιολογία εναπόκειται η ανάδειξή τους.

Το Πουρνάρι, στο Δίκαστρο

του Λεωνίδα Ιωάννου Καρφή, Αντιστρατήγου ε α

Το Πουρνάρι, στο Δίκαστρο, έχει ξεπεράσει τα όρια της φύσης και του χρόνου. Τα μεγέθη του έπαυσαν να είναι φυσικά, έγιναν υπερφυσικά. Το ύψος του μετριέται με δεκάδες μέτρα και η ζωή του με δεκάδες αιώνες. Έχει ύψος που αγγίζει τα 27 μ. και περίμετρο, στη βάση του κορμού του, που φθάνει τα 5, 10 μ. Ο αιωνόβιος Λάμπρος Κ. Καρφής και Ιωάννης Λ. Καρφής έλεγαν, ότι «εδώ και εκατό χρόνια, το πουρνάρι ήταν, όπως είναι και σήμερα».

Άλλο Πουρνάρι με ίδια μεγέθη δεν υπάρχει στο Δίκαστρο, ούτε στην ευρύτερη περιοχή. Ο Δασάρχης Φθιώτιδας Σεραφείμ Τσιτσάς, στο βιβλίο του, «Στα Άγρια Όρη», γράφει, ότι μεγάλα πουρνάρια, υπερφυσικά, υπήρχαν και υπάρχουν μόνο στην Ήπειρο, την κοιτίδα των Δωριέων: στις όχθες του ιερού ποταμού Αχέροντα, που οδηγούσε στον Άδη και στις πλαγιές του όρους Μιτσικέλι, όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια ο Μέγας Αλέξανδρος.

Από την ιστορία, ξέρουμε, ότι κατά το τέλος της Υστερο-Ελλαδικής εποχής, περίπου το 1.100 π.Χ., στην περιοχή των Δολόπων, την Εσχάτη Φθία, όπου σήμερα και το Δίκαστρο, εγκαταστάθηκαν οι Δωριείς, που ήλθαν από την Ήπειρο. Οι Δωριείς είχαν μια συνήθεια: φύτευαν ένα δένδρο, το φρόντιζαν επιμελώς και το θεωρούσαν ιερό, Φηγό το έλεγαν. Κάτω από τη Φηγό, μάντευαν οι ιερείς τους, αφού κοιμόνταν κατάχαμα, ξυπόλητοι.

Την συνήθειά τους αυτή οι Δωριείς την μετέφεραν και την διέδωσαν στους Δόλοπες της Εσχάτης Φθίας. Έτσι, φύτεψαν και οι Δόλοπες το δέντρο τους, το Πουρνάρι τους, τη Φηγό τους. Είναι, επομένως, πιθανή, μία ιστορική σύνδεση του πουρναριού με τους Δωριείς και μια θρησκευτική ομοίωσή του με την ιερή Φηγό της Ηπείρου. Είναι, συνακόλουθα, και μια απόδειξη της αδιάλειπτης, από την Ιστορική εποχή, οίκησης και δράσης ανθρώπων στην περιοχή του χωριού.

Μέχρι και τους Ρωμαϊκούς χρόνους, το πουρνάρι, ήταν ένα ιστορικό και θρησκευτικό σημείο των Δολόπων, που ζούσαν στις πόλεις-ακροπόλεις τους, τα σημερινά κάστρα του Δικάστρου. Σ' αυτό το πουρνάρι, το ιερό δέντρο, τη Φηγό, προσέφευγαν ευλαβικά οι Δόλοπες, για να ζητήσουν την εύνοια των Θεών. Την ενδυνάμωσή τους επιζητούσαν και οι στρατοκόποι, για το ασφαλές, το ακίνδυνο, το ακάματο, πέρασμά τους, στη διάβαση από και προς τα πεδινά μέρη της Θεσσαλίας και της Αιτωλίας.

Στη σκιά του εύρισκαν την ξεκούρασή τους οι αποσταμένοι γεωργοί και οι κτηνοτρόφοι του χωριού. Στο πουρνάρι κοντοστέκονταν, για να πάρουν μια ανάσα, να ξαποστάσουν, να ξασαίνουν, να συνεχίσουν... Τον καθαρό του αέρα, πίνοντας κρύο νερό από τη «Βρυσχώρα», απολάμβανε και ο Αγός, όταν έφθανε, στη Ζέμιανη, για να πάρει τους φόρους της «αυτοδιοικητικής υποτέλειας» της κοινότητας. Με τα άνθη του, την άνοιξη, οι νοικοκυρές έβαφαν πορφύρενια, τα κυριακάτικα και τα νυφικά ενδύματά τους.

Το Πουρνάρι, στο Δίκαστρο, μοναδικό, αειθαλές, πολύ-αιωνόβιο, με την κορυφή του να υπερυψώνεται πάνω από όλα τα άλλα δένδρα, έχει δύο εξαιρετικά προνόμια: να προκαλεί τα θαυμασμό για τις φυσικές και χρονικές υπερβάσεις του και να ενσαρκώνει την μακρά ιστορία του χωριού. Είναι ένα μνημείο της φύσης, μια φυσική μαρτυρία, ένα αδιάψευστο ιστορικό στοιχείο του Δικάστρου. Είναι η διαχρονική ταυτότητα του χωριού...

(Το άρθρο αυτό αναδημοσιεύεται, γιατί από τις 29 Νοεμβρίου 2010, το πουρνάρι δεν υπάρχει, έπεσε, το γκρέμισε ένας δυνατός αέρας, δεν άντεξε.... Κάποιοι, πριν από μερικά χρόνια, τρύπησαν επικίνδυνα τον κορμό του μέχρι το κέντρο του, για να εξακριβώσουν, όπως είπαν, την ηλικία του και από τότε άρχισε το τέλος της ζωής του...Οι προγονοί μας διέσωσαν αυτό το ιερό σύμβολο της ιστορίας του χωριού Εμείς, οι απόγονοί τους, αφήσαμε κάποιους, κάποιους ασυνείδητους, να το κακοποιήσουν..., κριτές μας, οι νεκροί και οι αγέννητοι του χωριού μας.... κριτές σκληροί, και δικαίως... Και τώρα μια πρόταση: ένα κομμάτι του κορμού του πουρναριού, πρέπει να μεταφερθεί και να εκτεθεί στο Μουσείο μας, να διασωθεί..., ας το φροντίσουν, αυτό, ο Δήμος, ο Σύλλογος...).

Το πουρνάρι, πριν πέσει

Το πουρνάρι, σήμερα

Τα πάντα εν σοφία εποίησεν

Γράφει: ο Ιερέας - Οικονόμος π. Χαράλαμπος Νιώρας

Σε φουντωμένο δέντρου κλωνάρι
κάθεται σπίνος και κελαηδεί.
Σπίνε μ' αρέσει το ψάλισμό σου
όλα τα λέγεις τόσο καλά
Πες μου ποιος είναι ο δάσκαλός σου
που σε μαθαίνει τη μουσική.
είναι ο Πλάστης όλου του κόσμου.
που κυβερνάει τον ουρανό και τη γη.

Τα πουλάκια σαν έρθει η εποχή της άνοιξης με συνεχή κελαηδίσματα αρχίζουν να χτίζουν τις φωλιές τους σε μέρη που συνήθως δεν θα κινδυνεύουν τα πουλιά τους από εχθρούς μέχρι τη στιγμή που θ' ανοίξουν τις φτερούγες τους και θα πετάξουν ελεύθερα!

Εκεί η μάνα θα γεννήσει και θα κλωσήσει τα αυγά της έως ότου βγουν από τα τσόφλια με περισσή στοργή και φροντίδα.

Όταν όμως αρχίσουν κι αναδεύουν ρυθμικά τις αδύναμες φτερούγες δοκιμάζοντας το πρώτο μικρό πέταγμα στέκουν δίπλα τους οι γονείς.

Όταν όμως νιώσουν απόλυτα δυνατά τολμούν το τελικό «ρεσάλτο» (=επικίνδυνο πέταγμα) στο γαλανό ορίζοντα ελεύθερα κι ευτυχισμένα.

Παρακολουθώντας με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την προσπάθεια των φτερωτών μας φίλων εντυπωσιαζόμαστε από το μεγαλείο της φύσης και την πρόνοια του Θεού λέγοντας: «Κύριε τα πάντα εν σοφία εποίησας».

Εδώ θα πρέπει να τονιστεί η στοργή, η αγάπη και φροντίδα των γονιών για τα μικρά τους.

Θαυμαστή η συντροφικότητα ζευγαριού και τα μελωδικά κελαηδίσματα δίνουν όμορφες νότες σε όσους ζουν στην ύπαιθρο και έχουν την τύχη να ακούσουν τους ψάλτες της ζωής και της φύσης.

Αξίζει να επισημανθεί η παρουσία του Δημιουργού και της πρόνοιάς του για τα αδύνατα πλάσματά του τα οποία «δεν σπέρνουν, δεν θερίζουν και όμως επιζούν χάρη σ' ΑΥΤΟΝ που τα δημιούργησε.

Γεώργιος Σουρής

(1853-1919)

**Ποιός είδε κράτος λιγοστό
σ' όλη τη γη μοναδικό,
εκατό να εξοδεύει
και πενήντα να μαζεύει;
Να τρέφει όλους τους αργούς,
νά'χει επτά Πρωθυπουργούς,
ταμείο δίχως χρήματα;
Νά 'χει κλητήρες για φρουρά,
κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε
τον κλέφτη να γυρεύουνε;
Όλα σ' αυτή τη γη μασκαρευτήκαν
ονείρατα, ελπίδες και σκοποί,
οι μούρες μας μουτσούνες εγινήκαν
δεν ξέρομε τί λέγεται ντροπή.
Σπαθί αντίληψη, μυαλό ξεφτέρι,
κάτι μισόμαθε κι όλα τα ξέρει.
Κι από προσπάππου κι από παππού
συγχρόνως μπουφος και αλεπού.
Θέλει ακόμα — κι αυτό είναι ωραίο —
να παριστάνει τον ευρωπαίο.
Στα δυο φορώντας τα πόδια που 'χει
στο 'να λουστρίνι, στ' άλλο τσαρούχι.
Σουλούπι, μπόι, μικρομεσαίο,
ύφος του γόη, ψευτομοιραίο.
Λίγο κατσούφης, λίγο μουρντάρης.
Και ψωμοτύρι και για καφέ
το «δε βαρύτεσαι» κι «ωχ αδερφέ».
Ωσάν πολίτης, σκυφτός ραγιάς
σαν πιάσει πόστο: δερβέναγας.
Δυστυχία σου, Ελλάς,
με τα τέκνα που γεννάς!
Ω Ελλάς, ηρώων χώρα,
τί γαϊδάρους βγάζεις τώρα;**

K.A.

ΝΕΟΣ ΔΗΜΟΣ ΜΑΚΡΑΚΩΜΗΣ

Τα μέλη του νέου Δημοτικού Συμβουλίου

Μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου, ο συνδυασμός της πλειοψηφίας του δημάρχου κ. **Θύμιου Παπαευθυμίου**, έχει συνολικά 16 έδρες στο νέο δημοτικό συμβούλιο, από τις οποίες 9 στην Σπερχειάδα, 4 στη Μακρακώμη, 2 στον Άγιο Γεώργιο και 1 στον Τυμφρηστό.

Ο συνδυασμός του κ. **Τσιβελέκα** έχει 7 έδρες, 1 στον Άγιο Γεώργιο, 2 στην Μακρακώμη και 4 στην Σπερχειάδα.

Ο συνδυασμός του κ. **Κρητικού** έχει 2 έδρες στην Μακρακώμη και μία στον Αγ. Γεώργιο.

Ο συνδυασμός του κ. **Ράμμου** έχει μία έδρα την οποία καταλαμβάνει στην Μακρακώμη. Έτσι, σύμφωνα με τα υφιστάμε-

να στοιχεία στο νέο δημοτικό συμβούλιο, μετέχουν οι παρακάτω:

Παπαευθυμίου Ευθύμιος
Γιαννακόπουλος Γεώργιος
Παπαηρακλής Νικόλαος
Μπήτος Ηλίας
Κυργιόπουλος Διονύσιος
Καραγκούνης Αθανάσιος
Τσιαντός Ηλίας
Κυριαζής Γεώργιος
Μπήτος Κωνσταντίνος
Κανέλλος Βασίλειος
Λιάγκας Γεώργιος
Μέρρας Κωνσταντίνος
Μπότσης Βασίλειος
Καραντζίκος Γεώργιος
Αντωνίου Ευάγγελος
Φαρρής Αθανάσιος
Φύκας Δημήτριος

Τσιβελέκας Νικόλαος
Κότσαλος Κωνσταντίνος
Λάμπρου Ευάγγελος
Κοντογεώργος Παναγιώτης
Χαντζής Γεώργιος
Μαγουλάς Αθανάσιος
Μίχου-Κατσαβριά Μαρία
Κρητικός Κωνσταντίνος
Διαμαντής Νικόλαος
Τσώνος Ανδρέας
Ράμμος Παναγιώτης

Στη δημοτική κοινότητα Σπερχειάδας εκλέχθηκαν οι παρακάτω:

1. Αρμουτιδης-Πετρίδης Πέτρος (Πρόεδρος)
2. Λιάκου-Μπίκα Ντίνα
3. Παπαγεωργίου Δημήτρης
4. Κανούτος Χρήστος
5. Λάγιου Βανέσσα

Εκλογή Προεδρείου στο Δημοτικό Συμβούλιο

Με τη διαδικασία ανάδειξης προεδρείου του Δημοτικού Συμβουλίου στο Δήμο Μακρακώμης, τη θέση του προέδρου ανέλαβε ο κ. Γιώργος Καραντζίκος με 24 ψήφους υπέρ, 1 λευκό, ενώ απουσίαζαν και δύο δημοτικοί σύμβουλοι από την πλευρά της πλειοψηφίας. Αντιπρόεδρος εκλέχθηκε ο κ. Ε. Λάμπρου και γραμματέας ο κ. Ν. Διαμαντής.

Με την ολοκλήρωση της ανάδειξης προεδρείου ακολούθησε η διαδικασία εκλογής μελών των Επιτροπών Οικονομικών και Ποιότητας Ζωής, όπου επίσης εκλέχθηκαν όσοι προτάθηκαν από τους τρεις συνδυασμούς. Συγκεκριμένα, στην Επιτροπή Οικονομικών τακτικά μέλη εκλέχθηκαν από την πλειοψηφία οι: Γιώργος Κυριαζής, Βασίλης Μπότσης. Από τη μείζονα μειοψηφία ο Παναγιώτης Κοντογιώργος και από την ελάσσονα μειοψηφία ο Ανδρέας Τσώνος. Αναπληρωματικά μέλη της Επιτροπής Οικονομικών εκλέχθηκαν από την πλειοψηφία οι: Δημήτρης Φύκας, Γιώργος Λιάγκας και Βαγγέλης Αντωνίου.

Από την μείζονα μειοψηφία ο Γιώργος Χαντζής και από την ελάσσονα μειοψηφία ο Νίκος Διαμαντής. Στην Επιτροπή Ποιότητας Ζωής από την πλειοψηφία εκλέχθηκαν οι: Διονύσιος Κυργιόπουλος, ο Κώστας Μέρρας, ο Θανάσης Φαρρής και ο Θανάσης Καραγκούνης.

Από την μείζονα μειοψηφία ο Κώστας Κότσαλος και από την ελάσσονα ο Νίκος Διαμαντής. Αναπληρωματικά μέλη εκλέχθηκαν οι Ηλίας Τσιαντός, ο Βαγγέλης Αντωνίου και ο Ηλίας Μπήτος από την πλευρά της πλειοψηφίας. Από τη μείζονα μειοψηφία η Μαρία Μίχου και από την ελάσσονα μειοψηφία ο Ανδρέας Τσώνος.

Οι νέοι Αντιδήμαρχοι

Σε Δελτίο Τύπου που εξέδωσε η νέα Δημοτική Αρχή, σχετικά με τον ορισμό των αντιδημάρχων αναφέρεται:

Α. Ορίζει τους κατωτέρω Δημοτικούς Συμβούλους της πλειοψηφίας ως Αντιδημάρχους του Δήμου Μακρακώμης, με θητεία από 01.01.2011 έως 31.12.2012, εντός της τρέχουσας δημοτικής περιόδου και τους μεταβιβάζει τις παρακάτω αρμοδιότητες ως εξής:

1. Τον κ. **Κυριαζή Γεώργιο** του Κων/νου καθ' ύλην και κατά τόπον Αντιδήμαρχο για τη Δημοτική Ενότητα Μακρακώμης στον οποίο μεταβιβάζει τις αρμοδιότητες της Αγροτικής Ανάπτυξης-Κτηνοτροφίας Αλιείας.
2. Τον κ. **Μπήτο Κων/νο** του Παναγιώτη καθ' ύλην Αντιδήμαρχο, στον οποίο μεταβιβάζει τις αρμοδιότητες, Ποιότητας Ζωής και Εύρυθμης λειτουργίας των Πόλεων και των Οικισμών και Κοινωνικής Προστασίας, Αλληλεγγύης, καθώς και αρμοδιότητες για Θέματα Διαφάνειας και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης.
3. Τον κ. **Κανέλλο Βασίλειο** του Κων/νου καθ' ύλην και κατά τόπον Αντιδήμαρχο για τη Δημοτική Ενότητα Σπερχειάδος (έδρα του Δήμου Μακρακώμης) στον

οποίο μεταβιβάζει τις αρμοδιότητες Περιβάλλοντος και Πολιτικής Προστασίας καθώς και αρμοδιότητες για Θέματα Διαφάνειας και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης.

4. Τον κ. **Παπαηρακλή Νικόλαο** του Βασιλείου καθ' ύλην και κατά τόπον Αντιδήμαρχο για τις Δημοτικές Ενότητες Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού και Τυμφρηστού, στον οποίο μεταβιβάζει τις αρμοδιότητες Παιδείας Πολιτισμού και Αθλητισμού.

5. Τον κ. **Μπήτο Ηλία** του Νικόλαου καθ' ύλην Αντιδήμαρχο, στον οποίο μεταβιβάζει τις αρμοδιότητες του Προγραμματισμού Ανάπτυξης και Απασχόλησης

Β. Σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος των καθ' ύλην Αντιδημάρχων τις αρμοδιότητες ασκεί ο Δήμαρχος.

• Τις κατά τόπον αρμοδιότητες του Αντιδημάρχου της Δημοτικής Ενότητας Μακρακώμης σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος ασκεί ο Μπήτος Ηλίας του Νικόλαου.

• Τις κατά τόπον αρμοδιότητες του Αντιδημάρχου της Δημοτικής Ενότητας Σπερχειάδας σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος ασκεί ο Μπήτος Κων/νος του

Παναγιώτη.

• Τις κατά τόπον αρμοδιότητες του Αντιδημάρχου των Δημοτικών Ενότητων Αγίου Γεωργίου Τυμφρηστού και Τυμφρηστού σε περίπτωση απουσίας ή κωλύματος ασκεί ο Κυριαζής Γεώργιος του Κων/νου.

Γ. Όταν ο Δήμαρχος απουσιάζει ή κωλύεται, τα καθήκοντά του ορίζεται να ασκεί ο Αντιδήμαρχος Κυριαζής Γεώργιος του Κων/νου που αναπληρώνει τον Δήμαρχο και όταν αυτός απουσιάζει ή κωλύεται τα καθήκοντα του Δήμαρχου θα ασκούνται από τον Αντιδήμαρχο Κανέλλο Βασίλειο του Κων/νου.

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Από τις 20-2-2002 λειτουργεί η **Τράπεζα Αίματος του Συλλόγου των Απανταχού Δικαστριωτών**. Στο διάστημα αυτό χρειάστηκε πολλές φορές να βοηθήσει συνανθρώπους μας που είχαν άμεση ανάγκη σε αίμα. Όμως, επειδή τα αποθέματα δεν επαρκούν, η προσφορά ΟΛΩΝ μας είναι απαραίτητη έτσι ώστε να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες σε αίμα, όποτε και αν χρειαστεί.

Η εθελοντική αιμοδοσία είναι μια χειρονομία καλής θέλησης, φροντίδας και αγάπης προς τον συνάνθρωπό μας. Δεν υπάρχει πολυτιμότερο δώρο απ' την εθελοντική αιμοδοσία, αφού στην πραγματικότητα είναι ένα δώρο ζωής γι' αυτόν που το δέχεται.

Η αιμοδοσία είναι μια ευγενική πράξη, της οποίας τα αποτελέσματα σώζουν ζωές διότι το αίμα ούτε παράγεται, ούτε αντικαθίσταται. Μόνο προσφέρεται. Είναι ζήτημα ζωής. Είναι ζήτημα τιμής.

Ένας αιμοδότης μπορεί να έχει ηλικία από 18 ως 60 χρονών χωρίς να διατρέχει κανέναν απολύτως κίνδυνο για την υγεία του. Η αιμοδοσία είναι μια πράξη απλή και ανώδυνη. Μπορεί ο καθένας μας να προσφέρει αίμα σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας, σε οποιοδήποτε Νοσοκομείο ή μονάδα αιμοληψίας, αρκεί να δηλώσει ότι η προσφορά γίνεται για την Τράπεζα Αίματος του Συλλόγου των Απανταχού Δικαστριωτών με έδρα το Γενικό Νοσοκομείο Λαμίας, ενημερώνοντας ταυτόχρονα έναν από τους διαχειριστές της Τράπεζας Αίματος: Γκιόλα Σταύρο ή Καρφή Κων/νο.

Σε περίπτωση που χρειαζόμαστε αίμα, το ζητάμε με ένα τηλεφώνημα σε έναν από τους υπεύθυνους, αναφέροντας το όνομα του λήπτη, την ποσότητα και την μονάδα αποστολής.

Για κάθε πληροφορία και ανάγκη σχετικά με την Τράπεζα Αίματος, τα τηλέφωνα των υπευθύνων είναι:

Γκιόλας Σταύρος: 6973513170

Καρφή Κων/νος: 6974038172

Ευχαριστούμε θερμά τους εθελοντές αιμοδότες μας για την μέχρι τώρα προσφορά τους και προσδοκώμε πολλούς μιμητές.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ
ΤΜΗΜΑΤΑ:
ΠΡΟΝΗΠΙΩΝ - ΝΗΠΙΩΝ
(ΔΩΡΕΑΝ)
ΜΑΘΗΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ - ΑΥΚΕΙΟΥ
ΕΝΗΛΙΚΩΝ
ΑΡΧΑΡΙΩΝ

ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΔΕΥΤΕΡΑ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
6-8 ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΑΔΑΜ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΤΣΩΜΟΥ - ΓΚΙΟΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ 45 ΤΗΛ.: 22310 36355

Παιδικές μνήμες

Γράφει η Αγγελική Δ. Ζημιανή-Αλεξοπούλου

Είμαστε παιδιά που γεννηθήκαμε το 1940 ως το 1945. Παιδιά ταλαιπωρημένα μας χωριά, αφού ζήσαμε την προσφυγιά μέσα σε σκηνές και χαλασμένα σπίτια. Όταν ήρθαμε πίσω στο χωριό μας τα πράγματα ήταν δύσκολα. Τα σπίτια ήταν κατεστραμμένα κι είμαστε αναγκασμένοι να τα φτιάξουμε απ' την αρχή.

Οι γονείς μας παιδεύονταν κι έσκαβαν τα χωράφια για να μπορέσουν να σπείρουν σιτάρια για να έχουμε να τρώμε.

Εμείς τα παιδιά πηγαίναμε στο σχολείο με ένα ξυλάκι στο χέρι για να ανάβουμε τη σόμπα.

Είχαμε όμως το δάσκαλό μας. Ήταν ένας άγιος άνθρωπος και πάρα πολύ καλός δάσκαλος. Ο Δημήτρης θ' Ζημιανίτης.

Μας έμαθε τα πρώτα μας γράμματα και μαζί μ' αυτά, πράγματα που μας ακολουθούν σ' όλη μας τη ζωή. Μας έμαθε πως να σεβόμαστε.

Όταν έμπαινε κάποιος στο σχολείο, όλα τα παιδιά σηκωνόμασαν κι αν ο δάσκαλος μας δεν μας έκανε νόημα, καθίστε, δεν καθόμασταν.

Μας έμαθε πολλά τραγουδία. Μας έμαθε χορό. Τραγουδούσε κι έπαιζε ματιολίνο κι εμείς χορεύαμε.

Πηγαίναμε και πολλές εκδρομές. Στο Λάπατο, απέναντι στη ράχη, στην Αγία Παρασκευή. Μια φορά πή-

γαμε και στη Βαθιά Λάκκα και ανταμώσαμε τα παιδιά απ' τ' άλλα χωριά Περίβλεπτο και Πισωτά.

Στο δρόμο που πηγαίναμε πάντα τραγουδούσαμε. Τα τραγουδία μας ήταν: «Περνάει ο στρατός...» «Όλη η δόξα, όλη η χάρη», «Τα ρόδα τα τριαντάφυλλα», «Της ανοίξης καμάρι» κι άλλα πολλά.

Μαθαίναμε και πολλά ποιήματα. Θυμάμαι κάποια απ' αυτά. Έχουν μείνει στο μυαλό μου οι σίχτοι που απήγγειλε ο συγχωρεμένος ο Κώστας ο Κασιμπρας απ' το ποίημα «Οι Κολοκοτρωναίοι».

«Λάμπουν τα χιόνια στα βουνά κι ο ήλιος στα λαγκάδια λάμπουν και τ' αλαφρά σπαθιά των Κολοκοτρωναίων...»

Ένα ωραίο ποίημα είπε ο συγχωρεμένος ο Φώτης ο Καρακώστας, όπου το κλεφτόπουλο, ο Φώτης, έλεγε:

«Μάνα σου λέγω δε μπορώ δεν ημπορώ, δεν δύναμαι, εμάλασσε η καρδιά μου...»

Σαν να ήταν τώρα φέρνω στο νου μου την εικόνα της Βούλας της Γιαννακοπούλου, της δασκάλας, όταν έλεγε:

«Με μιας ανοίγει ο ουρανός τα σύννεφα μεριάζουν...»

Άνοιγε τα χέρια και κοίταζε η Βούλα τον ουρανό. Πολλές στιγμές και πρόσωπα απ' τη σχολική μας ζωή έρχονται και ξανάρχονται στο μυαλό μου, αλλά να μη σας κουράζω.

Εμείς που ήμασταν απ' το Μικρό Μαχαλά, όταν είχε

χιόνι, μας βοηθούσε ο δάσκαλος στο δρόμο για το σχολείο. Άνοιγε ντορό και μας περνούσε στο μύλο που είχε πολύ νερό για να μην πέσουμε μέσα στην κανάλη.

Όχι μόνο εμάς τα παιδιά, αλλά και όλο το χωριό βοηθούσε. Ήταν ψάλτης στην εκκλησία κι όταν χρειάζονταν να ψάλλει σε κάποια κηδεία έπαιρνε κι εμάς τα μαθητούδια μαζί του.

Θυμάμαι πολύ καλά, όταν πέθανε ένα παιδάκι, ένα αγγελούδι, ο Λεωνίδας ο Καρφής του Γεωργίου, μας πήρε ο δάσκαλος όλους και πήγαμε να το αποχαιρετήσουμε το αγγελούδι το Λεωνίδα.

Ήταν ακόμα κι γραμματέας. Ότι χαρτί θέλανε οι χωριανοί, εκείνος τους εξυπηρετούσε.

Αν κάποιος ήταν άρρωστος, έτρεχε να βοηθήσει, να κάνει ενέσεις κι ό,τι άλλο μπορούσε να προσφέρει αν χρειαζόνταν. Έδινε πάντα συμβουλές και αναλάμβανε πρωτοβουλία ακόμα κι αν κάποιος προσενιό πήγαινε να διαλυθεί. Με καλό τρόπο τους έφερνε βόλτα (και τις δυο οικογένειες) και δεν το άφηνε να χαλάσει.

Πως μπορούμε να ξεχάσουμε τον καλό μας δάσκαλο; Του χρωστάμε τόσα πολλά!

Όσο ζούμε δεν τον ξεχνάμε κι ευχόμαστε ο Θεός να τον έχει μαζί του.

Το ποτάμι μας

Κάποτε είχαμε ένα ποτάμι. Κατέβαινε από ψηλά, απ' της Κλεισουράς τα βουνά. Μη φανταστείτε μεγάλο ποτάμι. Ίσα ίσα να ξεδιψούν τα χωράφια και τα ζωντανά ένα γύρο. Το χιόνια κατέβαζε πολλά νερά. Χιόνια πολλά κουβαλούσε το βουνό και το πότιζε. Στα μέσα του καλοκαιριού κοιμόταν. Ρυάκι γίνονταν μ' ένα αργόσυρτο κελάρυσμα. Οι όχθες του πλούσιες, άγριες, όμορφες. Βατομουριές και καραγάτια κι ανάμεσα αγκορτσές, βούρλα και τσουκνίδες θειριά.

Εκεί που βάθαινε το ποτάμι μας πλήθαιναν τα τσιρώνια. Κάτι μικρά ψαράκια γεμάτα αγκάθια μα νόστιμα πολύ. Εκεί και τ' αγόρια μάθαιναν κρυφά κολύμπι. Πουλιά, δειτρογαλίες, σκαντζοχέρια, μια χορωδία βατράχων, ευλύγιστες σαύρες και σε κάποια σημεία κάποια μαύρα καβουράκια. Πολυπληθής η οικογένεια του ποταμού μας. Ευλογημένος τόπος. Ποτέ δε θύμωσε, δε φούσκωσε να νιζίει τα χωράφια. Είχε φτιάξει το δρόμο του, καλά χαραγμένο. Άμμος, πέτρες, όχτος... Ξέρει το νερό, χωρίς σπουδές, πως όλα μέσα του και γύρω του είναι χρήσιμα, αρμονικά συντροφωμένα.

Τα τελευταία χρόνια άλλαξαν οι καλλιέργειες λόγω επιδοτήσεων. Σχεδόν όλος ο κάμπος καλύφθηκε από καλαμποκία. Κι αυτά διψούν πολύ. Ο γεωτρήσεις πηγαίναν όλο και πιο βαθιά. Στην αρχή ρούφηξαν το ποτάμι. Άδειασαν τις όχθες του από τα δέντρα και τους θάμνους που αποτέλεσα η λάσπη η φράζει την κοίτη του και τα πλημμυρίζει το γεφύρι στο μεγάλο δρόμο και τα γύρω χωράφια. Τα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα έπνιξαν αυτό και τα υπόγεια νερά που όλο και λιγοστεύουν.

Κάποτε είχαμε ένα ποταμάκι που πλούτιζε τις παιδικές σκανταλιές μας. Σήμερα είναι ένας πληγωμένος τόπος που ξέμεινε από φωνές.

Δίπλα στο ποτάμι είχαμε ένα χωράφι με μηλιές. Θυμάμαι κάποτε με τον πατέρα μου ήμουν μικρό παιδί, χρόνια πριν και δίψασα. Είχαμε ξεχάσει να πάρουμε παγούρι. Πήγαμε δίπλα στο ποτάμι, βούτηξε μέσα το καπέλο του και μου 'δωσε να πιώ. Ακόμα έχω τη γεύση του στο στόμα. Λυπάμαι που τώρα δεν μπορώ να σταθώ στην όχθη του. Πόσο μάλλον να πιώ το νερό του. Θλιβόμαι βαθύτατα που η απληστία μας, η αχորταγιά μας, όσα όμορφα απομένουν στον τόπο μας, στη γη μας, τα καταστρέφει.

Ο πατέρας μου μπορούσε να σκύψει, να κάνει τις χούφτες του ποτήρι και να με ξεδιψάσει. Σήμερα πιο κληροδότημα αφήνουμε στα παιδιά μας;

Λίγα πράγματα χρειάζεται ο άνθρωπος να φτιάξει την ευτυχία του. Φαί, σίπι, μόνωσις, συντροφιά κι έναν ασυνέφιαστο ουρανό να ζωγραφίζει πάνω του τα όνειρά του. Καλό είναι να μάχεσαι για τον πλούτο, μα να ξέρεις να τον μετουσιώνεις σ' ομορφιά κι όχι σε αχόρταγη βδέλλα της ίδιας της ζωής.

Πολλά τα πληγωμένα ποτάμια του τόπου μας. Πολύς ο πληγωμένος τόπος. Ίσως αν τον αφήσουμε να ησυχάσει, να θρέψουν οι πληγές του και να μας χαρίσει πάλι την ευλογία προηγούμενων χρόνων. Έτσι, για να 'χουν πάλι τόπο οι νεράιδες να πλένονται κι οι νύμφες να χορεύουν. Και τα παιδιά το παραμύθι τους να σκαρώνουν ζωντανό δικό τους θάμα κι όχι από μια πικρή μακρινή αφήγηση «Κάποτε ήταν ο τόπος μου...»

Μαρία Αριστεριδου
Δασκάλα

ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ

1. Να λέμε την αλήθεια και δεν χρειάζεται να θυμόμαστε, τι είπαμε και σε ποιόν το είπαμε. Η αλήθεια είναι το οξυγόνο της ζωής.
2. Να λέμε μόνο, ότι καλο γνωρίζουμε, για τους συνανθρώπους μας, γιατί έτσι κανένας δεν θα παραπευθεί ποτέ, για ότι είπαμε.
3. Να αποτρέπουμε τους συνομιλητές μας να μιλούν αρνητικά και υποτιμητικά, για κάποιον που δεν είναι παρόν. Γιατί, έτσι, αποκτάται η αίσθηση της δικαιοσύνης, της αλήθειας, της καλοσύνης. Εξ άλλου, ο κακός λόγος επιστρέφει ποιο κακός, σ' αυτόν που τον είπε.

του Ιωάννου Χ. Παπαδημητρίου
τεως Γεν. Διευθυντή Υπουργείου Δημ. Έργων
Νομικού

4. Οι σκέψεις μας και οι πράξεις μας να έχουν σκοπό, να βοηθήσουν, με κάθε τρόπο τον κόσμο, να γίνει καλλίτερος.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ

1. Πλούτο, χωρίς μόχθο.
2. Πολιτική, χωρίς αρχές.
3. Απόλαυση, χωρίς συναίσθημα.
4. Γνώση, χωρίς χαρακτήρα.
5. Εμπόριο, χωρίς ήθος.
6. Επιστήμη, χωρίς ανθρωπιά.
7. Λατρία, χωρίς θυσία.